

[Arentoft]

ken« sige, at den navnkundige folketingsformand Gustav Pedersen skal have udtalt, at hvis ikke et medlem kan tilføre debatten noget nyt fra folketingets talerstol, bør man lade være med at tage ordet. Jeg har ikke nået at finde ud af, hvor og hvornår Gustav Pedersen udtalte dette, men det er i al fald klogt. Derfor kunne jeg i denne debat have undladt at sige noget som helst eller have indskrænket mig til at citere en række spaltenumre fra Folketingstidende fra de foregående debatter om, hvad der hidtil er sagt, for det er svært at forny sig i disse evindelige raket- og forsvarsdebatter, der ustandselig rejses af SF eller VS eller af begge i forening. Dette er faktisk den syvende debat inden for godt et år om disse emner, og der er allerede anmeldt flere debatter og fremsat en række beslutningsforslag osv.

Dette set i sammenhæng med de 50-60 spørgsmål, som de samme partier har stillet i forsvarsudvalget og her i spørgetiden, kan efterhånden give mig det indtryk, at man fra disse partiers side bevidst arbejder på at blotlægge så meget som muligt af dansk forsvar og NATOs forsvarspolitik, at det kan gavne dem, som vi forhåbentlig ønsker at gavne mindst muligt på det forsvarspolitiske område.

Jeg kunne godt tænke mig at spørge forsvarsministeren om en ting. Jeg har i folketingets forhandlinger 1968-69, sp. 8405, set, at Kurt Brauer dengang stillede et spørgsmål til forsvarsministeren, der lød: »Har ministeren godkendt den i 1969 af hærkommandoen udgivne grundbog for hærens menige: »Den danske soldat«?» Her kritiserede man især kapitel 4, der omtaler det, man kaldte »psykologisk krigsførelse«. I svaret sagde den daværende forsvarsminister, hr. Ninn-Hansen, at han ville overlade til forswarets pædagogiske råd at se på det, og det har resulteret i, at dette kapitel er gået ud.

I dette kapitel 4 står der nogle ting, som formentlig, hvis de skulle bruges i dag, skulle justeres, men som siger noget meget fornuftigt om psykologisk angreb – eller forsvar, kan man sige –: angreb vil i fredstid først og fremmest søge at uddybe mulige uoverensstemmelser mellem visse befolkningsgrupper eller politiske partier for derved at skabe mistillid til landets styre, at skabe en kløft mellem befolkning og forsvar, at så mistillid til allieredes hensigter og evner og at under-

støtte organisationer, der ikke billiger landets sikkerhedspolitik.

Det kapitel er gået ud af »Lærebog for hærens menige«, og mit spørgsmål lyder, om ikke forsvarsministeren mener, at det burde ind igen i revideret form, og om ikke man samtidig skulle overveje at udgive en pjece, således at befolkningen blev klar over, hvad der ligger i psykologisk krigsførelse og psykologisk forsvar; men det er selvfølgelig ikke forsvarsministeriets opgave.

Skal jeg prøve at finde noget nyt og positivt at sige, må det være, at selv for de gode, kongetro socialdemokrater er det ved at blive for meget af det gode at blive trukket rundt og ud i uføret af SF og VS. Jeg er også glad for at kunne citere fhv. statsminister, hr. Anker Jørgensen for, hvad han udtalte på Socialister i EF's møde i Luxembourg fredag, hvorom man – ud over det, som hr. Pelle Voigt før citerede – i Jyllands-Posten den 10. marts i år kan læse:

»Som verden ser ud, kan vi ikke undvære et forsvar i de enkelte lande, og det er derfor også naturligt, at en række demokratiske lande samarbejder om forsvaret af deres territoriers selvstændighed og frihed. Vi kan ikke helt ensidigt nedruste, så vore lande ligger som militære tomrum«, fortsatte den tidligere statsminister.«

Ligeledes udtaler fhv. forsvarsminister hr. Søgaard til Aktuelt den 29. februar i år, at i kølvandet af den generelle diskussion om atomvåbnene er der fremsat mange fornyelsesforslag til ændring af forsvaret, og ordet »nytænkning« efterlader indtrykket af, at vi skal have en helt ny type forsvar, fordi det nuværende ikke er noget værd. Man kan næsten tillade sig at citere, hvad den svenske statsmand Axel Oxenstierna sagde i 1631: »Ustandselig orden og omordner de danske, og altid i uorden lever de.« Det er faktisk mere aktuelt, end det var dengang.

Men så siger hr. Søgaard videre i den nævnte artikel: »Og så kommer en forhenværende general, nuværende oberst, og fortæller, at man ikke har haft bedre nytækningsmæssige forhold for forsvaret end i de sidste 10-15 år under socialdemokratiske regeringer. Ja, hvad skal befolkningen snart tro?«

Ja, hvad har den forhenværende chef for forsvarsstaben selv gjort? Efter forsvarsordningen fra 1982 erklærede han sig tilfreds og